

Om IDÉOLOGI

Adolf Ratzka, en av initiativtagarna till STIL och tidigare styrelseordförande i föreningen. Numera engagerad i att organisera STIL-modellen i Tjeckien. Detta på uppdrag av den tjeckiska regeringen i samarbete med EU.

Jag vet inte om det finns en "ideologi" som delas av alla STIL-medlemmar. Jag kan endast uttala mig om det jag ville att STIL skulle stå för: ett instrument för att personer med omfattande funktionshinder ska kunna frigöra sig från förtryck och uppnå självbestämmande.

Enligt min vision skulle STIL hjälpa medlemmarna att se sig själv som medborgare istället som patienter, att kämpa för samma skyldigheter och rättigheter istället för att tigga bidrag, att se sig själv som resurs i samhället istället för "de svagaste i samhället", ta saken i egna händer istället för att reflexmässigt ropa "politikerna måste ta sitt an-

Adolf Ratzka

svar", att först ändra sin syn på sig själv innan man kräver att omgivningen ska ändra sina attityder mot oss.

Enligt den visionen företräder vi oss själva, tar själva de arbetsplatser som rörelsen erbjuder, har självbestämmande i vår organisation med enbart medlemmar och förtroendevalda med funktionshinder, bygger ut rörelsen till en partipolitiskt och ekonomiskt oberoende och stark påtryckningsgrupp.

Enligt min vision skulle STIL inte enbart syssla med att tillhandahålla administrativa tjänster för att underlätta personlig assistans i brukarregi. Det är visst viktigt men räcker inte för att bli av med diskrimineringen, paternalismen och vårt andra klassen medborgarskap. Samtidigt anser jag att det är viktigt att de andra kooperativen finns för att erbjuda valmöjligheter. På det sättet kan man ju välja om och i vad man vill

engagera sig.

Nu är det ju så att dessa visioner inte delas av alla STIL-medlemmar. Den stora majoriteten har valt medlemskap i STIL eftersom det inget trygghet att tillhöra en stark och erfaren brukarorganisation. På så sätt innebär medlemskap i STIL inte automatiskt högre krav på medlemmarna. STIL kan ju inte kräva att alla medlemmar hoppar på barrikaderna. Istället får man hoppas att medlemskapet medför en långsam attitydförändring bland medlemmarna.

Om man är för pragmatisk, hamnar man i samma situation som den etablerade handikapprörelsen, vilken har många medlemmar med motstridiga intressen och den minsta gemensamma nämnaren är ganska liten. I längden uppnår man mer om man kompromissar mindre.

ADOLF RATZKA